

HAZİRAN 2022 / SAYI 1

MÂV ERÂ

Kültür – Sanat

Edebiyat – Felsefe

Bilim – Spor ve Din Üzerine

YAZARLAR

**Zeynep KARDAS
Kübra DEĞİRMENCI**

İÇİNDEKİLER

<i>Editörden.....</i>	2
<i>Mâverâ.....</i>	3
<i>“Eşhedü” (Ben Şahidim)’Nün İçi Doluyor Mu?.....</i>	4
<i>Tavsiye Kitap.....</i>	5
<i>Tavsiye Film.....</i>	6
<i>Tavsiye Gezi.....</i>	7
<i>Tavsiye Belgesel.....</i>	8
<i>Tavsiye Şarkı.....</i>	9
<i>Sokak Fotoğrafçılığı.....</i>	11
<i>Okulumuzdan Ne Haber?.....</i>	13
<i>Geri Dönüşüm Kütüphanesinden Kareler.....</i>	14
<i>40 Ayet 40 Hadis Yarışması.....</i>	15
<i>Öğrencinin Gözünden.....</i>	16
<i>Öğrencilerimizin Kaleminden.....</i>	17

EDİTÖRDEN

Merhaba Değerli Okuyucularımız

Okulumuz öğretmen ve öğrencilerinin emeği ile hazırlan Mavericks dergimizin birinci sayısı ile karşınızdayız. Bu sayıdaki yeniliklerimiz:

1- İlk sayımız ile sizlerle beraber olmanın heyecanı içerisindeyiz.

2- Dergi içeriğimizle olabildiğince okurlarımıza farklı bir bakış açısı kazandırmayı amaçladık.

3- Dergimize her zaman okulumuz web sitesi ana sayfasında bulunan [Dijital Dergi](#) başlığından ulaşabilirsiniz.

4- Dergimizin sonuna öğrencilerimizin çalışmalarını ekleyerek bu bölümde yayınladık.

Kısacası profesyonel hazırlanmış bir dergi ile karşınızdayız.

Siz değerli okurların ve öğrencilerin akademik başarısının yanında kültür, sanat, edebiyat, spor, felsefe, din ve bilim alanlarında da kendilerini geliştirmeleri gerektiğine inandığımız için böyle bir çalışmaya başladık. Dergimizin ilk sayısı birçok kişi tarafından olumlu eleştirilerle değerlendirildi. Bir sonraki sayımızda yeni yazarlarımız ve yazarlarımızın yazacakları yazılarıyla kendi düşüncelerini dile getirmeleri ve kendilerini özgürce ifade etmeleri için tüm imkanlarımızla yanlarında olacağız.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

İyi Okumalar...

Nevzat GEZER
Editör

MAVERA

YIL: HAZİRAN 2022

SAYI:1

Danışman

Cemal KARABULUT

Editör

Nevzat GEZER

Genel Yayın Koordinatörü

Vedat İMRET

Dergi Yayın Kurulu

Beşiri Anadolu İmam Hatip
Lisesi Öğretmen ve
Öğrencileri

İletişim

WhatsApp:

05466137272

Yazılarınızı yukarıdaki
WhatsApp numarasına
gönderebilirsiniz.

Okul Web Sitesi

besiriihl.meb.k12.tr

***Bu derginin tüm hakları
Beşiri Anadolu İmam Hatip
Lisesi'ne aittir.***

mâverâ

FARKLILIKLARA GÖZ KIRPMAK

Farklılıklara dil uzatıp bozuk çalmak yerine göz kırıp zenginlik olarak kabul etmemiz gerekmez miydi?

Her insan yaşam ağına düştüğü andan itibaren dünyaya yeni, farklı ve özgün bir renk olarak imzasını atar. Renk, dil, din, ırk, zihinsel ve fiziksel oluşumları kendine özgüdür. Aynı evde, aynı dinden, aynı anne babadan doğma çocukları ve hatta ikizleri bile birbirinden tamamen farklı iki insan olarak tanımlamamız yanlış olmayacaktır. Bir evin içinde yaşayan aile bireyleri sayısı kadardır o evin sahip olduğu renkler...

Evinden daha büyük olan evrenin her karış toprağına ekilen "renk tohumlarından" başka ne olabilir ki insan? Her insan kendi potansiyeliyle beraber; tohum olarak ekildiği toprak, su, iklim, güneş ve hatta rüzgârdan etkilenerek kendi özünü oluşturur. Tohumları ekildiği topraktan bağımsız olarak görüp tek tip renk düşünmek akıl noksanlığı ve akıl tutulmasından başka bir şey olamaz.

Evreni ve içindeki yasaları koyan Tanrı'nın, cömertçe sunmuş olduğu çeşitliliği ve zenginliği tek düze indirmek cimrilik ve çirkinliktir. Farklı düşüncelere, inanışlara, kültürlere, dillere ve renklere; penceresi "evrensel değerlere" açılan bir açıdan bakmak insani ve barışçıl bir bakıştır. Bu bilinci her daim zihnimizde idrak edip yeni nesillere de inşa etmek her insanın temel görev ve sorumluluğu altında olmalı. Unutulmamalıdır ki; aklımızın ince kıvrımlarından milyonlarca bilgi geçince değil, farklılıkları fark edip onlara saygı duydukça bir arpa boyu yol alabiliriz. Her insanın üzerine düşen sorumluluğu alması temennisiyse. Renkli, bilinçli ve sağlıklı kalın...

Kübra DEĞİRMENCI

“EŞHEDÜ” (BEN ŞAHİDİM)’NÜN İÇİ DOLUYOR MU?

"Allah'ı bulana kadar ellerimle her yere dokunacağım. Ve bulduğumda da, kalbimin bütün sırları dahil, her şeyi anlatacağım."

Yukarıdaki alıntı, The Color Of Paradise/Cennetin Rengi filminde, doğuştan görme engeli olan Muhammed'in çocuk kalbinden çıkan bir replik...

Muhammed'in bu repliğine zihnimizin dikkat merceğini tuttuğumuz zaman, onun, Allah'ı bulabilmek için, O'nu hissedebilmek için; dış dünyayı, varlığı, değişimi, düzeni ve ilkeleri gözleme yetisini köreltmediğini görebiliriz.

Muhammed'i zihnimizin en güzel köşesinde misafir olarak ağırladıktan sonra şimdi dikkat merceklerimizi kendimize tutalım. Nedenselliğin, Gaye ve Nizamın görkemli şovu karşısında hakkıyla şahitlik yapabiliyor muyuz? Sallapati bir “eşhedü” (ben şahidim)'den öteye geçemiyoruz.

Ve kuru bir Eşhedü'den hicap da duymuyoruz. Oysa insanın hasletinde; merak etmek, ötesine bakmak, keşfetmek ve tefekkür etmek yok muydu?

Kısırlaştırılan köhne zihinlerin, hayranlık düzeyi nasıl arttırılmalı?

Bu sorunun ehemmiyetini ve dilhunlaşan vicdanlarımızı göz önünde bulundurarak cevap bulmak adına bir iki kelâm etmek isterim.

Gökyüzü, yeryüzü ve ikisi arasındaki yaratılmışlara insan, bir durup bakmalı. Göreceği şey mukannen bir nizam ve incelikle usta bir ressamın kaleminden dökülmüş gibi yaratılan çeşit çeşit varlıklar. Grift bir kâinat değil de kurallarla, ölçülerle bezenmiş bir evrenin varlığını görmeli.

Yaratılanlara doğru bakan penceremizin ufkuna doğru bakarsak işin arkasında duran; o muhteşem, eksikliklerden münezze ve tek olan varlığı görebiliriz. Tıpkı görme engeli olan Muhammed'in de gözleriyle yapamasa da elleriyle yaptığı gibi. İnsan, kâinat ve içindekilerin sahip olduğu nizamı ve ölçüyü gördükçe yaratıcıya bir adım daha yaklaşabileceğini bilmeli ve buna şahit olmalı.

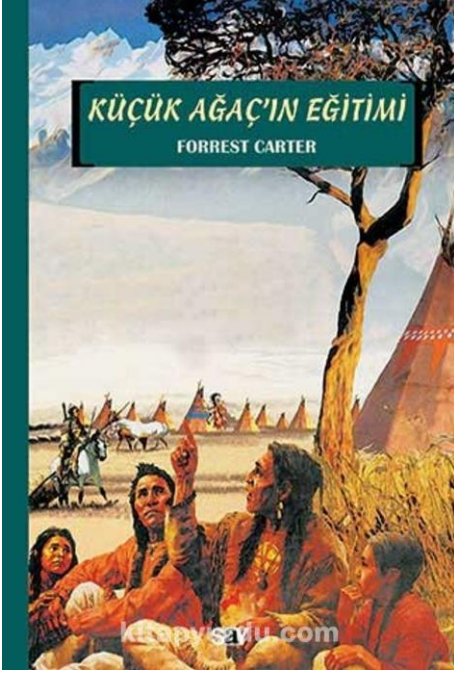
Haddizâtında insan, “eşhedü” (ben şahidim)'nün içini doldurabilmeli.

Herkesin şahitliğini, hayret ve hayranlıkla doldurabilmesi temennisiyle.

Kübra DEĞİRMENCİ

TAVSİYE KİTAP

KÜÇÜK AĞACIN EĞİTİMİ (Forrest CARTER)

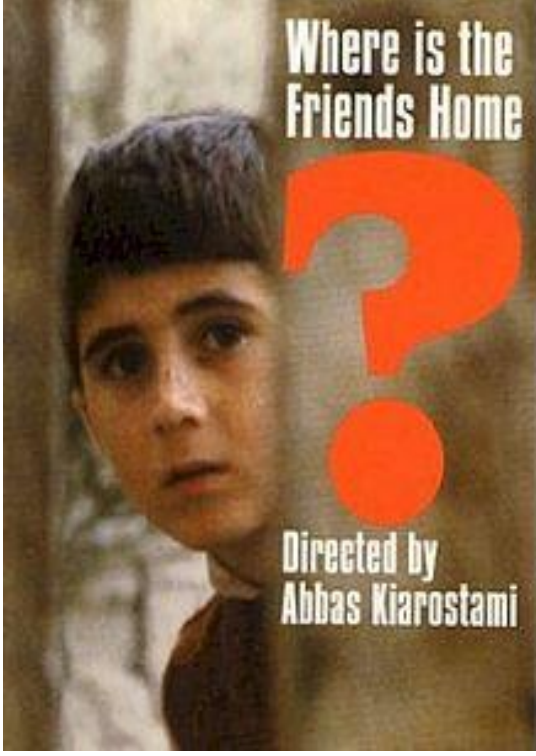

Merhaba sayın okur, karşınıza Forrest CARTER'ın, "Küçük Ağacın Eğitimi" adlı kitabı ile geldim. Kitap hakkında söylenebilecek o kadar çok şey var ki nereden başlayacağıma tam olarak karar vermiş sayılmam. Yine de içimizdeki küçük ağacı yeniden sulamaya yeltenen bu harika kitap hakkında birkaç cümle sarf etmek isterim. Çok küçük yaşta (5) annesini ve babasını kaybeden bir Çeroki çocuğu (Küçük Ağaç), yerli olan büyükanne ve büyükbaba ile yaşamaya başlar. Büyükanne ve büyükbaba küçük ağacı sanılanın aksine iyi bir şekilde eğiteceklerinin sinyalini daha ilk günden verirler. Onlar, küçük ağaca yaşamı boyunca kendisi gibi canlı olan ve bir ruha sahip olan doğa ve diğer canlılar ile uyum içerisinde, dostça yaşamasını öğretirler. Her zaman doğaya ve diğer canlılara karşı nazik olması gerektiğini ve hiçbir zaman ihtiyacından fazlasını doğadan almaması gerektiğini ve alacaksa da zayıf olanı almasını öğretirler. Küçük ağacı hiçbir zaman çocuk olarak görmezler ve her zaman yetişkin biriyle konuşur gibi anlatıp, dinlerler. Öyle ki büyükbaba, küçük ağaç ile konuştuğunda hep yüzüne bakar ve biriyle konuştuğun veya dinlediğin zaman onun yüzüne bakılması gerektiğini uygulamalı bir şekilde gösterir.

Küçük ağacın hata yapmasına ve hatalarından ders çıkartarak öğrenmesine müsaade ederek doğruyu keşfetmesini sağlarlar. Böylelikle öğrendiği şeyde kendi ruhundan bir parça vardır ve öğrendiği şey o zaman gerçekten kendisine ait olmuş olur.

Tüm bunların yanı sıra yine kitapta yerli kültüründen, ideolojisinden ve beyaz adamın açgözlülüğünden esintileri görebilirsiniz. Yerli kültürü ile büyüyen; naif, ince, duyarlı, barışçıl ve tüm doğayı sevebilecek kadar güçlü bir küçük ağacın karşısında; doğaya karşı savaş açmış, bencil, beden aklının kölesi olmuş ve tüm canlıları hor görmeyi huy edinen beyaz adam kültürü duruyor. İki zıt kültür.. Maalesef güçlü ve mensubu fazla olan diğerini mağlup ediyor.

TAVSİYE FİLM

" ARKADAŞIMIN EVİ NEREDE?"

1987, İran yapımı bir film. Filmden, biraz spoiler barındıracak şekilde bahsetmek isterim.

İran'da bir köy okulunda iki farklı köyden olan iki çocuk sıra arkadaşıdır. Öğrencilerinin ödevlerini defterlerine yapmaları konusunda hassas olan öğretmenin, Muhammed Rıza'yı, ödevini defterine yapması konusunda son uyarısı ile başlıyor film.

Ahmet, yanlışlıkla Muhammed Rıza'nın defterini de kendi çantasına koyduğunu eve gelip ödevini yapmak için çantasına baktığında fark eder. Annesine defalarca durumu izah edip, diğer köye gidip Muhammed Rıza'ya defterini vermesi gerektiğini söylese de annesi onun ne demek istediğini anlamadan azarlar. Güç bela anladığında da diğer köye, arkadaşının defterini vermeye gitmesi için Ahmet'e izin vermez.

Ahmet bir yolunu bulup, hiç bilmediği diğer köye yani Muhammed Rıza'nın köyüne defteri götürmeye gider. İki defa iki köy arasında koşturup hiç bıkmadan doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapar.

Filmi izlerken düşündüm de; arkadaşlığı, dostluğu, fedakârlığı, merhameti ve sevgiyi çocuklara öğretmek yerine bunları onlardan öğrenmeliyiz. Böylesi daha gerçekçi.

Filme dikkatimi çeken çok önemli iki sahneyi belirtmek isterim. Kapitalist düzenin getirmiş olduğu yenilikler, köyleri es geçmemiş ve köydeki ev haneleri artık tahta kapı, pencere yerine demir kapı ve pencere yaptırıyorlar.

Demir kapı yapan adam, Ahmet'in elinde duran ve arkadaşının olan defteri ondan zorla alıp içinden bir yaprak kopartıyor.

Tahta kapı yapan yaşlı adam ise Ahmet'in, Muhammed Rıza'yı bulmasına yardımcı oluyor. Ve arkadaşının defterinin arasına bırakması için ona bir çiçek veriyor.

Biri demir kapılar yaparak hânelerin daha güvenli olacağını söylerken, izinsiz bir çocuğun defterinden yaprak kopartabiliyor. Bir diğeri ise sert rüzgârlarla açılabilen tahtadan kapılar yaparken, bir çocuğun defterinin arasına çiçek bırakıyor.

Şimdi sorum şu: Hangi kapı insanı daha iyi korur?

TAVSİYE GEZİ

DİYARBAKIR ULU CAMİİ

1400 yıllık bir geçmişi olan Yeryüzünde inşa edildiği günden bu yana çeşitli medeniyetlere dinlere ve devletlere ibadethâne olarak hizmet veren konuksever bir ev sahibi.. Hâliyle yapımında birçok insan, kültür, tarih, medeniyet etkili olmuş. "Tarih kokuyor" deyiminin somutlaşmış hâli. Çünkü kendisine misafir gelen her ulustan bir parça barındırıyor. Sanki, yeryüzünde; "Tüm insanlık ortak değerleri korumak şartıyla kendi değerlerini de yaşatarak bir arada barış içinde olabilir" mesajını verebilmek için hâlâ tüm ihtişamıyla duruyor.

Elbette sadece kültürel motifleri yansıtmıyor. Dönemin bilimsel çalışmalarının izlerini de bugün hâlâ gururla taşıyor. 800 yıllık geçmişe dayanan Sibernetik alanın kurucusu ve Dünyanın ilk Robotunu yapan fizikçi İsmail El Cezeri'nin Güneş Saati, Diyarbakir Ulu Cami avlusunda sizleri karşılıyor.

Bu güzel yapıları inşa eden; kültür, din, dil, tarih, değerler ve bilimsel çalışmalarıyla can veren ve bugüne kadar gelebilmesinde emeği olan herkese tüm hayretimle, hayranlığım ve içtenliğimle teşekkür ediyorum. Kesinlikle bilinçli bir şekilde gezip görmenizi bu muhteşem yapıya şahit olmanızı tavsiye ediyorum.

TAVSİYE BELGESEL

TÜRKİYE’NİN RUHU CEMİL MERİÇ

Cemil Meriç'in hayatını, okuma ve öğrenme sevgisini, bedenindeki hastalıklara rağmen üretmeğe dair dinmeyen o mücadeleci ruhunu bir parça seyirciye sergileyen bir belgesel. (Türkiye'nin Ruhü Cemil Meriç) 4 yaşında 4 numara miyop olan bu düşünce adamının gençlik yıllarında odasındaki masanın üzerine sandalyesini koyup üzerine oturup havada asılı duran ampule daha yakın bir konumda okumalarını gerçekleştirdiği ve ardından daha 38 yaşında görme duyusuna veda eden bir şahsiyet olduğu gerçeği tüm hücrelerimi derinden sarstı. Yine belgeselin bir bölümünde çok sevdiği ama hiç göremediği hep okumakla yetindiği Paris'e kör olduktan sonra tedavi amaçlı (fakat netice alamamış) gittikten sonra söylediği şu sözler ruhumu sızlattı. "Ben göremedim Paris'i. Paris evde yoktu." Gözleri artık görmese de; nesillere gerçeği gösterme rolünü elden bırakmamış. Hak ettiği değeri ve sahiplenmeyi öz vatanında görmese de ülkesine, milletine hakkıyla son nefesine kadar hizmet etmekten asla vazgeçmemiş bir yüce gönül. Cemil Meriç'in gözlerini kaybettikten sonra yaptığı çeviriler ve yazdığı kitapların çokluğuna bir de derin muhtevası eklenince, insan sahip olduğu gözlerinden bir nebze olsun utanmalı der bu harika belgeseli tavsiye ederim. Keyifli seyirler...

TAVSİYE ŞARKI

Cezayir'in sürgün menekşesi: Idir

O an orda, o mikrofonların önünde bir şey olmuştu aslında. Kimse fark etmese de bu genç Amazigh insanlık tarihi boyunca üretilmiş en güzel ezgilerden biri olan "A Vava Inouva" adlı Berberî ninnisini ılık bir rüzgâr gibi akan o huzur dolu sesiyle söyleyerek dünya müzik tarihine geçmişti bile. Bu fırtına gibi esen şarkıyı söyledikten hemen sonra askere gittiği için, şarkının gördüğü ilgiden ve kopan fırtınadan haberi dahi olmayacaktı. "Şarkı beni seçmişti, evet. Ama her zaman kafamda bavul ve gitmeye çoktan hazırken" sözleriyle anacaktı bu yılları.

"Bir general değilim, ordum yok. İnsanları bir araya getirmekten başka derdi olmayan, şiddetten uzak bir adamım. Anadilimde şarkılar söylemek istiyorum sadece. Çünkü şarkı söylemek bana göre dili yaşatmaktır. Ve bu dilin arkasında muhteşem bir kültür var. "Bu fırtına gibi esen şarkıyı söyledikten hemen sonra askere gittiği için, şarkının gördüğü ilgiden ve kopan fırtınadan haberi dahi olmayacaktı. "Şarkı beni seçmişti, evet. Ama her zaman kafamda bavul ve gitmeye çoktan hazırken" sözleriyle anacaktı bu yılları.

Idir'in Fransa döneminin en önemli verimi, müzik piyasasının henüz World Music kavramıyla tanışmadığı yılların en seçkin albümlerinden biri olarak kabul edilen, 1976 tarihli 12 şarkılık Idir adlı çalışmasıydı. Bu güzel albüm yeni şarkılar eklenerek 1996 yılında aynı isimle tekrar yayınlanacaktı hatta. "A Vava Inouva" ile açılan albüm, "Ssendu" başta olmak üzere, "Azger", "Cfiyi", "Isefra" ve "Azwaw" gibi önemli şarkılarıyla dikkatleri çekiyordu. Idir'in Atlas Dağları'ndan, Akdeniz esintilerinden ve çöl rüzgarlarından getirdiği o ateş kadifesi sesi, Paris sokaklarında yankılanıyordu artık. Idir vatan radyosu gibi dolaşıyordu tüm dillerde ve elbette Fransızca aşılın o yollarda da. Zaten ölümüne kadar devam eden 45 yıl boyunca, ne Cezayir'den ne Berberî dilinden ne de Kabiliye'den hiç vazgeçmeden yaşayacaktı. Sözünde, sesinde ve şarkılarında terk edemediği vatanıyla birlikte, artık yalnızca kalbine doğru yağın kızgın çöl yağmurları vardı. Idir, 38 yıl önce ayrıldığı ülkesine, 2018 yılında Berberî halkının geleneksel yeni yıl kutlamasında konser vermek üzere döndüğünde, kalbinin heyecandan titrediğini anlamak zor değildi. Ölmeden vatanına kavuşmuştu. Seslerini dünyaya duyurmak için ömrünü adadığı halkına, nihayet kendi dilinde şarkılar söylüyordu. Cezayir'de başlayan Abdelaziz Bouteflika'nın istifasına yol açacak sokak protestolarına karşı Nisan 2019'da bu gösterilere dair her şeyi çok sevdiğini söyleyerek, özellikle gençlerin "barışçıl kalma kararlılıkları" karşısında duyduğu derin memnuniyeti paylaşmıştı. Ve yakalandığı akciğer hastalığına atıfta bulunarak söylediği şu cümle; "Bu anların temiz bir nefes gibi olduğunu itiraf ediyorum. Ve pulmoner fibrozis hastası olduğum için neden bahsettiğimi biliyorum." Hikayesi aslında tek bir şarkının hatırına başlamış ve 45 yıl boyunca müzikal/ kültürel anlamlarıyla genişleyerek onu Idir yapan imgeyi yani

asıl kimliğini hiçbir zaman ıskalamadan devam etmiştir. O Berberî ninnisiyle başlamıştı her şey, bütün bebekler uykuya dalmış, bütün yetişkinlerin uykusu kaçmıştı; A Vava Inouva / Küçük Adamım. Cezayir işgal altındadır ve şarkılar elbette Berberî dilinde söylenecektir. Yok etmek isteyenlere karşı "varım" dememin en güzel yolu. "A Vava Inouva", bir baba-kız konuşmasını yerel efsaneler üzerinden hikâyelendiren bir şarkı olarak, gücünü bu kıyasıya gerçekliğinden alır aslında. Şarkı, bir orman canavarına karşı, hem

dışardaki kızını hem de evdeki ailesini korumaya çalışan bir babanın, kızından bir işaret istemesi üzerine kurulu bir anlatıdır. Kızının ayağındaki hal-hal sesini duyunca açıyor sadece kapısını. Hal-hal sesi özgürlüğü getiriyor onlara. Orman canavarı şaşırıyor önce, sonra işgal ettiği ormanı terk etmek zorunda kalıyor. O ses durduruyor kapkara orman canavarını, o sese tutunuyor işte Idir. Bütün orman canavarlarına karşı, halkının şarkılarına. 71 yaşında, çöl rüzgârlarından çok uzakta, Paris'te durdu kalbi Idir'in. Sürgünü bitti.

SOKAK FOTOĞRAFÇILIĞI

Fotoğrafçılık aslında çok derin anlamlar çıkarabileceğimiz bir sanat türüdür. Fotoğrafçılık nedir? sorusu için verebileceğimiz en güzel yanıt; kişinin gördüğü şeyleri kendi altyapısal desteği sayesinde belirli tekniklerle görsel sanata dönüştürmesidir. Genel olarak değerlendirecek olursak birçok fotoğrafçılık çeşidi vardır:

Sokak Fotoğrafçılığı, Mimari Fotoğrafçılığı, Moda Fotoğrafçılığı, Düğün Fotoğrafçılığı, Stüdyo Fotoğrafçılığı, Doğa Fotoğrafçılığı, Doğum Fotoğrafçılığı vs.

Benim düşüncem, sokak fotoğrafçılığı dışında yukarıda belirtilen alanların hepsi bir mekânla sınırlandırılmış durumda. Ama sokak dünyanın her yerinde farklı tarzda, farklı kültürde ve farklı insanlarla çıkar karşımıza. Peki nedir sokak fotoğrafçılığı?

Sokak fotoğrafçılığı, açık alanda çekilen ve çekildiği alanda yaşamı belgeleyen bir fotoğraf dalıdır. Küçük makinaların çıkmasıyla, poz verilmesi beklenmeden hızlı bir şekilde anları belgelemedir de diyebiliriz.

Öneriler;

- 1- Suçlu gibi görünmeyin: Sanat suç değildir.
- 2- Sahayı tanıyın, mekan hakkında bilgi sahibi olun ve insanlarla kesinlikle tanışın.
- 3- Önyargılı olmayın. Bazen hiç beklemediğiniz yerlerde güzel fotoğraflar çekebilirsiniz.
- 4- Işığı iyi değerlendirin. Bilindiği gibi ışık fotoğrafın ruhudur. Gün doğumundan ve gün batımından bir saat önce sizin zamanınız olsun.

Bir şehri sokaklarından tanımaya başlarız. En güzel insanlarıyla sokakta rastlarız. Sokak, şehrin ruhudur. Yaşamımıza küçük büyük yeni insanlar katar. Fotoğraf için girdiğin sokakta, kendini ya bir çocukla top oynarken ya da yetmişini geçmiş bir amcayla dünyanın en güzel çayını içerken bulursun. Sokaklar nefes alıp veren yaşayan canlılardır ve o sokakların nefes alışımı en iyi sokak fotoğrafçıları hisseder.

Zeynep KARDAŞ

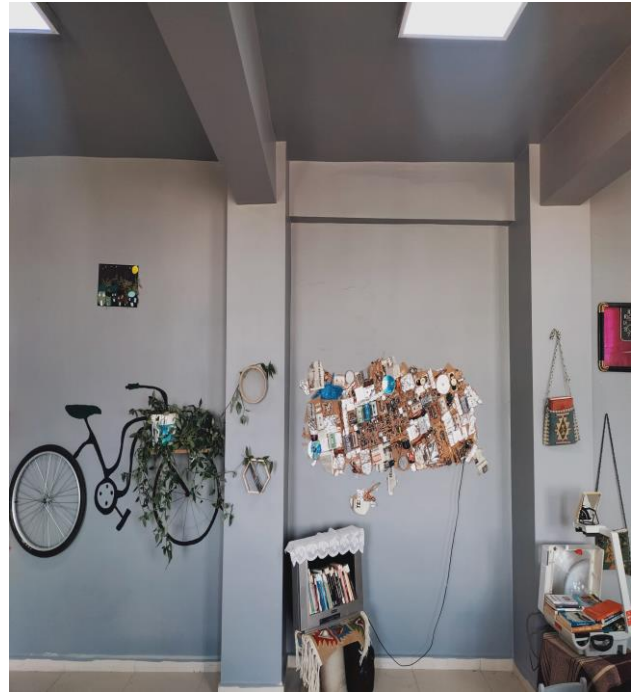
OKULUMUZDAN NE HABER?

GERİ DÖNÜŞÜM KÜTÜPHANESİ

Okullarda geri dönüşüm kültürünü yaygınlaştırmak için 'Sıfır Atık' ve 'Kütüphanesiz Okul Kalmasın Projesi'ne kulak verdik ve okulumuz idaresi, öğretmenleri, öğrencileri ile birlikte herhangi bir maddi harcama yapmadan, tamamen eski ve kullanılmayan eşyaların geri dönüştürülmesiyle bir kütüphane yaptık.

GERİ DÖNÜŞÜM KÜTÜPHANEMİZDEN KARELER

40 AYET 40 HADİS YARIŞMASI

Okulumuz Meslek Dersleri Öğretmenleri 40 Ayet ezberleme ve Hadis resmetme yarışması düzenledi. Ayet ezberlemenin yanında, resim çizmede yeteneği olan öğrencilerimizin bu yeteneklerini gün yüzüne çıkarmak için ekrana bir hadis yansıtıldı ve öğrencilerden bu hadisle ilgili akıllarına geleni resmetmeleri istendi.

Öğrencilerden çok yetenekli çizimler çıktı. Hadis resim yarışmasında 1. Olan öğrencimiz Yusuf ÖN'ün çizimi aşağıda verilmiştir.

"Kıyametin kopacağını bilseniz dahi elinizdeki fidanı dikişiz. (Hadis-i Şerif)"

ÖĞRENCİNİN GÖZÜNDEN

Öğrencimiz Ahmet BOZUT'un kamerasından yansıyanlar.

Ilıca Başlamış Köyü / Beşiri-Batman

ÖĞRETMEN

Öğretmen, bir ağacı yetiştiren çiftçiye benzer

Ağaç, güzel bakılırsa düzenli meyve verir

Eğer ağacın bakımını üstünden atarsa çürük meyve verir

Yani bir öğretmen bir öğrenciyi nasıl eğitirse karşılığını ona göre alır.

Bir öğretmenin hakkı kolay kolay ödenmez

Ana baba gibi seni büyütür

Bir fidan gibi seni yetiştirir ta ki sen ağaç olana kadar

Senin parlak bir hayat başlamanı sağlar.

Hz. Ali'nin şu sözünü kalbimize mühürlemeliyiz:

'Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum.'

Öyle değerli bir varlık ki öğretmen

Geçmişten günümüze adı anıldığında dudaklarda tebessümünü bırakır.

İsmail GELİŞ

11-B

SORALIM ÇANAKKALE'YE

*Dinleyelim Çanakkale'yi, dinleyelim destanları
Dinleyelim şehitlerini, gazilerini dinleyelim
Dinleyelim kelimelere sığamayacak yiğitliklerini
Dinleyelim hüzünle akan gözyaşlarının her bir damlasını
Toprağın altında, bize seslenen şehitleri
Al bayrağımızın altında gözyaşlarıyla anlatan gazileri!*

*Soralım onca insanın bağlılığını
Soralım toprağına, vatanına gururunu
Dökülen her bir damlayı soralım
Şehitlere özlemine, gazilere gururunu
Kaç kurşun, kaç yaralar açıldığını
Acı çığlıkların zaferini soralım!*

*Kendinden çok düşündüğü vatanını soralım
Topraklara karışan kanlarını,
Arkasında bıraktığı evladı, anayı, babayı
Hiç düşünmeden atıldığı savaşı,
Günlerce aldığı en acı yarasını soralım
Soralım şehitliğin, gaziliğin onurunu, gururunu, şerefini!*

*Hiç düşünmeden ölümle yüzleşen, ölüme giden,
Bir an olsun vazgeçmeden savaştan,
Vatanı uğruna, toprağı uğruna şehit düşenleri soralım
Kendi canlarından çok sevdikleri vatanını,
Hiç vazgeçmeden savaştan şehitleri, gazileri soralım
Çanakkale'ye soralım; gazileri, şehitleri hep birlikte soralım!*

Merve TONGÜÇ

9/B Sınıfı

GURUR DUYUYORUM

Tuana annesi ile müzeye gideceği için çok heyecanlıydı. Bir an önce gitmek istiyordu. Annesi ile hemen yola çıktılar ve müzeye vardılar. Tuana orada o kadar güzel şeye şahit oldu ki, çok şey öğrendi. Gezerken dikkatini bir şey çekti. Bir adam sırtında mermi taşıyordu. Kendi kendine "Acaba bu kadar büyük bir mermiyi nasıl taşıyor?" diye dayanamayıp annesine sordu.

- Anne.

- Efendim kızım:

- Sen oradaki adamı tanıyor musun?

- Evet, kızım tanıyorum.

- Peki, o adam kim?

- O bizim için onca kurşunu sırtına alıp hayatını göze alan bir kahraman, o Seyit Onbaşı.

- Peki, bana biraz anlatır mısın?

- Tabi anlatırım. Bak bundan yıllar önce bir savaş yaşanmış ve bu savaşa Çanakkale Savaşı denilmiş. Bu savaşta binlerce Türk kahramanımız savaştı. Hepsi birbirinden cesur, Seyit Onbaşı'da bu savaşta çok büyük kahramanlık göstermiş. Resimde gördüğümüz gibi 215 kilogramlık bir mermiyi sırtında taşımıştır. Onun sayesinde şu an bu millet ayakta ve tabi diğer kahramanlarımız sayesinde de.

- Çok teşekkür ederim anneciğim.

- Rica ederim kızım.

Tuana müzeyi gezerken bir şey daha dikkatini çekmiş ve bu sefer de annesine sormuş.

- Peki, ya anneciğim, Çanakkale Savaşı neden yaşanmış?

- Şimdi anlatayım. Bizim ülkemizi elimizden almaya çalışan düşmanlar var. Daha bizim milletimizin gücünü tahmin edememişlerdi. Bizim milletimiz büyük başarı elde etmiş ve onlara karşı kazanmayı başarmışlar. Ve biz de, şu an hepimiz, onlara minnettarız. Onlar sayesinde buradayız. Sayamadığımız binlerce şehidimize selam olsun, mekanları cennet olsun.

- Anneciğim gerçekten çok duygulandım. Böyle bir ulustan olduğum için çok şanslıyım. Sana son bir şey sormak istiyorum:

- Peki, bu kim?

- O, Mustafa Kemal ATATÜRK!... kızım.

- Bana anlatır mısın anneciğim?

- Tabi anlatırım. O bizim, bu vatanın, bu milletin kurucusu ulu Önder Mustafa Kemal ATATÜRK. Onun sayesinde Türkiye kuruldu. O, bize birçok savaş kazandırdı ve onun sayesinde ülkemiz gelişti. O, bize bu ülkeyi kazandırdı. Ona minnettarız. Onun sayesinde Çanakkale Savaşı'nı kazandık. Savaş hızla ilerlerken Ata'mız bu savaşın önündeydi ve o an bir mermi Ata'mıza değdi ve herkes sessizliğe büründü. Ama sonra Ata'mızın cebindeki saate değince, Ata'mız kurtuldu ve o savaşta Ata'mız da bir Gazi oldu.

- Anneciğim, bu anlattığın şeylerden çok etkilendim. Sana çok teşekkür ederim.

- Rica ederim kızım.

- İyi ki bu müzeye gelmişim. Çanakkale Savaşı ile ilgili birçok şey öğendim ve ben böyle bir millettendir olduğum için gurur duyuyorum. Ben bugün o kadar güzel şeyler öğrendim ki şunu anladım: "ÇANAKKALE GEÇİLMEZ"mış.

Elvan MUGAN

10/C Sınıfı